

Чудният улов на риба

„А когато престана да говори, рече на Симон: "Отплувай към дълбокото, и хвърлете мрежите си за ловитба."

Понякога за света се говори и се пише, сравнявайки го с море. И има истина в това сравнение. В човешкия живот, както и в морето, има дни на затишие и дни на бури, дни на безметежност и дни на урагани. Често хората плуват в противни води, сред огромни вълни; вървят сред вихрушки по един безрадостен път, макар и да изглеждат щастливи, макар и да вдигат

много шум около себе си. Това са гръмки изблици, които целят да прикрият тяхното униние, тяхното огорчение, живота им, лишен от любов и съчувствие. Хората се ядат едни други – подобно на рибите.

Задача на Божиите деца е да направят всички хора да влязат – доброволно – в Божията мрежа, за да се заобичат. Ако сме християни, трябва да се превърнем в рибарите, които описва пророк Йеремиа – една метафора, често употребявана и от Исус Христос: „*Вървете след Мене, и Аз ще ви направя ловци на човеци*” (Мат. 4:19), казва Той на Петър и Андрей.

Нека придружим Христос в този Божи риболов. Исус е на Генисаретското езеро и народът се трупа около Него, „*за да слуша словото Божие*” (Лук. 5:1). Както

днес. Не забелязвате ли? Хората искат да чуят благовестието на Бог, въпреки че външно го прикриват. Може би някои са забравили учението на Христос; други – не по своя вина, никога не са го знаели и смятат религията за нещо странно. Обаче бъдете убедени в една неизменна истина: винаги идва момент, когато на душата вече не ѝ стигат баналните обяснения за битието, не ѝ се слушат приказките на лъжепророците. И въпреки че не си го признават, такива хора изпитват нужда да облекчат своето безпокойство с уроците на Господ.

А сега нека чуем разказа на свети Лука: *„Видя два кораба, които стояха край езерото, а рибарите, излезли от тях, плавеха мрежите. Като влезе в един от корабите, който беше на Симона, помоли го да отплува малко от*

брега и, като седна, от кораба поучаваше народа.” Когато свършва Своего поучение, Той нарежда на Симон: „Отплувай към дълбокото, и хвърлете мрежите си за ловитба”. Христос е стопанинът на лодката, Той ръководи риболова. За това е дошъл на света – да се погрижи Неговите братя да намерят пътя към славата и към любовта на Бог Отец.

„Симон Му отговори и рече: *Наставниче, цяла нощ се мъчихме, и нищо не уловихме*”. Отговорът изглежда напълно логичен. Обикновено те ловят риба нощем, но този път не са хванали нищо. Как така да ловят през деня? Но Петър вярва: „*Но по Твоята дума ще хвърля мрежата*”. И решава да действа, както го е посъветвал Христос; наема се да работи, имайки вяра в думите на Господ. И какво става тогава? „*Това като*

сториха, те уловиха голямо множество риба, та и мрежата им се раздираше...”

Когато излиза в морето със Своите ученици, Исус не мисли само за този риболов. И затова, когато Петър пада в краката Му и казва смирено: *„Иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек”*, нашият Господ отвърща: *„Не бой се; отсега ще ловиш човеци”*. И в този нов лов Божията сила няма да загуби своята резултатност.

Св. Хосемария Ескрива, *Приятели на Бог*, пар. 259-260.

Превод от испански: Марио Георгиев

bg/article/chudniiat-ulov-na-riba/
(11.03.2026)